

поглед тънката снага на непознатия.

- Брат е на великия логотет. Не е лошо момче. Сега е статор на императорската конница. Но много пилее парите. Залага на игрите на Хиподрума и после... жените.

Край стените на кубикулума, през който вървяха Теофил и Иваница, бяха наредени чудни изваяния. Спряха пред едн^и голям лъв от позлатен бронз. Теофил незабелязано натисна един малък лост, скрит в ушите му и страшен рев огласи мраморните сводове. В един миг гълпа от любопитни, които никога не бяха виждали чудесата на Свещения дворец, се събраха около тях. По-нататък, върху един златен явор малки птици от син и розов емаил изчуруликаха възхитителни песни. Смаля като дете, Иваница се докосваше с ръце до всяка неочаквана изненада, търсеше скритите механизми, учудваше се, смееше се.

След това Теофил го заведе в параклиса на Свещения дворец и с благоговение му показва светините, на които идваха да се поклонят богомолци от целия свят. Там бяха гвоздеите, с които са били забити ръцете и краката Исусови на кръста, копието, с което са ранявали гърдите му, две парчета от светия кръст, туниката, с която е бил облечен по пътя за Голгота, трънения венец. В едно шишенце от кристал се тъмнееше нещо.

- А това е част от пресветата му кръв, - каза с благочестив трепет Теофил.

Но други мисли се низеха под челото на Иваница.

Щеше ли господ да отнеме благословията си от града, който пазеше толкова скъпи светии?

Ромеецът го изпрати до Влахерна и обеща да го вземе след обяда, за да разгледат града. Когато се разделиха, Иваница сякаш долови някакъв особен поглед между Теофила и телохранителя. Но, може би, и така да му се е сторило. Желязната решетка с